

Groene knie

Wat een mooie groene knieën hebben de Utrechtse volksvertegenwoordigers toch. Trap er met een paar honderd mensen tegenaan, en het is gedaan met stoere plannen om te bouwen in de groenstroken. Eind goed al goed? Nou nee, want boven de stad hangt nog het tweesnijdend zwaard van wethouder René Verhulst. Die moet zijn miljoenen binnenhalen door gemeentegrond te laten bebouwen, waar dan ook. En vooralsnog heeft de gemeenteraad alleen het groen gered waar de mensen massaal voor op de been kwamen.

Geen Groen Voor Poen geldt voor de politieke meerderheid in Maarshalkerweerd, aan de Karel Doormanlaan en in Lunetten. Daar waar de mensen wonen die goed voor zichzelf op kunnen komen, die hun volksvertegenwoordigers weten te vinden. Overvecht en Kanaleneiland liggen nog in de gevarenzone. Daar hebben de buurten nog een week of twee de tijd om de raadsleden het gras op te slepen. Het succes van de protesten in Lunetten en Noordoost leert immers dat politici er met de neus bovenop moeten staan voordat ze begrijpen waar het om gaat.

Het gras langs het Amsterdam-Rijnkanaal is niet anders dan de struiken langs het Inundatiekanaal van Lunetten. De bomen aan de Karel Doormanlaan zijn net zo statig als de reuzen in de berm van de Einsteindreef. En de schooltuintjes aan de Vancouverdreef geven de gebruikers net zo veel plezier als de sportvelden in de groene long Maarshalkerweerd.

Op naar de groenstrook dus, dames en heren volksvertegenwoordigers. En laat Leefbaar Utrecht maar voorop lopen, met vergrootglas en botaniseerkoker in de hand. De voormalige rebellenclub heeft duidelijk iets in te halen, nu ze dinsdagavond niet in staat bleek om zelfs maar de schijn van een mening te hebben over bouwen in het groen. Wie weet, misschien vinden de leefbaren de inspiratie van hun vertrokken voorman Henk Westbroek terug tussen het bedreigde groen.